

A Fővárosi Ítéltábla dr. Soróczki-Pintér Beáta jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal (képviselésében: NAV Dél-budapesti Adó- és Vámigazgatósága 1096 Budapest, Haller utca 3-5.) felperesnek dr. Erdei Zsuzsanna ügyvéd (...) által képviselt ... (...) alperes ellen felelősség megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. november 9. napján kelt 24.G.42.150/2016/18. számú ítélete ellen az alperes részéről 19. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a keresetet elutasítja;

kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 82.450 (Nyolcvankettőezer-négyszázötven) forint első- és másodfokú együttes perköltséget.

A le nem rótt 62.800 (Hatvankétezer-nyolcszáz) forint kereseti és 83.680 (Nyolcvanháromezer-hatszáznyolcvan) forint jogorvoslati illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a 2006. évi V. törvény (Ctv.) 2014. július 1. napjától hatályos 118/A. § (1) és (2) bekezdéseire alapítva módosított keresetében azt kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes a saját vagyonával korlátlanul helytállni köteles a cégjegyzékből kényszertörlési eljárást követően törölt ... (a továbbiakban: adós társaság) felperessel szemben fennálló 1.046.000 forint összegű követeléséért és kötelezze az alperest a tartozás megfizetésére.

Egyebek között előadta, az alperes megalakulásától kezdve 2015. január 9-ig, üzletrésze átruházásáig, egyedüli tagja és önálló képviseleti joggal ügyvezetője volt a cégjegyzékbe 2013. szeptember 27-én egyéb sporttevékenység főtevékenységgel bejegyzett adós társaságnak.

A Fővárosi Törvényszék Cégbírósága (a továbbiakban: cégbíróság) 2015. június 23-án jogerőre emelkedett végzésével az adós társaságot megszűntnek nyilvánította és elrendelte kényszertörlési eljárásának a megindítását. A kényszertörlési eljárás során a felperes bejelentette, hogy az adós társasággal szemben 1.046.000 forint összegű lejárt és esedékes követelése áll fenn. A cégbíróság a kényszertörlési eljárás befejezésekor meghozott végzésével elrendelte az adós társaság kényszertörlését, megállapította azt is, hogy a kényszertörlési eljárás során a felperes 1.046.000 forint összegű követelést jelentett be, a társaságnak fellelhető vagyona nincs. A kényszertörlést

elrendelő jogerős végzés a Céglőzönyben 2016. február 25-én került közzétételre.

Az adós társaság bankszámláját vezető pénzüntézetől kapott tájékoztatás szerint 2013. október 2-a és 2014. szeptember 13-a közötti időszakban a bankszámlához kiállított bankkártyával az alperes rendelkezett, a bankszámla feletti rendelkezésre és képviselőre az alperes mellett ... is jogosult volt. Ezalatt az időszak alatt a csatolt bankszámlakivonatokról megállapíthatóan a bankszámláról az alperes bankkártyával, illetve pénztári kifizetés útján összesen 49.945.000 forintot, ... 22.360.000 forintot vett ki.

Az adós társaság sem a 2013., sem a 2014. évre nem nyújtott be társasági adóbevallást, áfa-bevallást pedig csak a 2013. év vonatkozásában adott le, utóbbiban költségként 0 forintot tüntetett fel. Azt, hogy a bankszámláról felvett összesen 72.305.000 forintot a társaság működésével kapcsolatban felmerült költségekre fordította, az alperes nem tudta számlákkal bizonyítani.

Annak igazolására, hogy ez az összeg autóalkatrész vásárlásra a ...-nek került kifizetésre, ... tanúvallomása nem alkalmas, mert semmilyen konkrétumot nem mondott arra vonatkozóan, hogy mikor, milyen összegű kifizetések történtek az adós társaság nevében.

A felperes véleménye szerint mindezek alapján megállapítható, hogy az alperes tagsági viszonya alatt az adós társaság bankszámlájáról felvett összeget nem a társaság működésére fordította, korlátozott felelősségével visszaélve sajátjaként rendelkezett az adós társaság vagyonával, ezért a Ctv. 118/A. § (1) és (2) bekezdései alapján korlátlanul felel a felperesnek az adós társasággal szembeni kényszertörési eljárásban a cégbírósághoz bejelentett hitelezői követelésért, tekintettel arra is, hogy az alperes a pénzt nem tagként, ügyvezetőként, hanem magánszemélyként vette fel.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a felperes által előadottak, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, tanúvallomások nem bizonyítják azt, hogy tagsági viszonya alatt korlátozott tagi felelősségével visszaélve, sajátjaként rendelkezett az adós társaság vagyonával, a bankszámláról felvett pénzösszegekkel. A felperes nem tett eleget a rá háruló bizonyítási kötelezettségének, keresetét feltételezésekre alapította.

Hangsúlyozta, az adós társaság nevében törvényes képviselőként járt el, ... pedig alkalmazottként jogosult volt rendelkezni a bankszámla felett.

A perbeli időszakban az adós társaság a ... regisztrált tagja volt, rendelkezett a gyorsasági versenyeken történő részvételhez szükséges licenc engedéllyel, gyorsasági autóversenyeken vett részt, ami jelentős költségekkel járt. A bankszámláról felvett összegeket az adós társaság tulajdonát képező autó versenyeztetéshez szükséges költségekre (autóalkatrészekre, nevezési díjakra) használták fel.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes a saját vagyonával korlátlanul helytállni köteles az adós társaság felperes felé fennálló 1.046.000 forint kötelezettségéért és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.046.000 forintot, továbbá 52.300 forint perköltséget.

Az ítélet indokolása szerint az nem volt vitás, és a rendelkezésre álló okiratokról is megállapítható, hogy a felperes a per tárgyát képező követelését az adós társasággal szemben folytatott kényszertörési eljárásban a cégbíróságnál bejelentette, így a kényszertörés folytán tartozásai kiegyenlítése nélkül megszűnt adós társaság hitelezőjének minősül, a Ctv. 118/C. § (2) bekezdése szerint jogosult a jelen per megindítására. Az sem volt vitás, hogy a felperes keresetét az adós társaság törlesztését elrendelő jogerős határozat Céglőzönyben való közzétételét követően a Ctv. 118/C. § (2) bekezdés szerinti kilencven napos jogvesztő határidőn belül terjesztette elő.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján és az alperesi vitatás hiányában tényként megállapítható volt, hogy az alperes és ... a 72.305.000 forintot felvették az adós társaság bankszámlájáról. Az 1952. évi III. törvény (rPp.) 164. § (1) bekezdése alapján az

alperesnek kellett bizonyítania, hogy ezzel az összeggel nem sajátjaként rendelkezett, azt a társaság működésére fordította, különös tekintettel arra is, hogy a 2013. és a 2014. évekre vonatkozóan az adós társaság tekintetében adóbevallás benyújtására nem került sor. Az alperes bizonyítási indítványainak megfelelően az érintett szervezetek megkeresése útján beszerzett számlák alapján az megállapítható, hogy a perbeli időszakban az adós társaság működéséhez kapcsolódóan 2014. október 12-ig összesen 2.432.910 forint készpénzes kifizetésre került sor. Ugyanakkor a tanúvallomások alapján azt nem lehetett megállapítani, hogy a per tárgyát képező időszakban a bankszámláról felvett összegből még fennmaradó több mint 70.000.000 forintot az alperes az adós társaság működésével, tevékenységével összefüggésben felmerült költségekre használta fel. Mindezekre tekintettel az alperes Ctv. 118/A. § (1) bekezdése szerinti felelősségét megállapította az adós társaságnak a felperessel szemben fennálló tartozásáért, ezért az alperest annak megfizetésére kötelezte.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását, a kereset elutasítását arra hivatkozva, hogy az ítélet megalapozatlan és jogszabálysértő.

Állította, a felperes nem bizonyította perbeli legitimációját, azt, hogy az adós társaság jelen per megindítására jogosult hitelezőjének minősül, mert semmilyen okirattal nem támasztotta alá azt, hogy a hitelezői igénybejelentést tartalmazó, a keresethez F/4. számú mellékletként csatolt levele megérkezett a kényszertörlési eljárást folytató cégbírósághoz, ezért a kereset elutasításának lett volna helye.

Az elsőfokú bíróság a rPp. 3. § (3) bekezdése szerinti, a bizonyításra szoruló tényekkel, a bizonyítási teherrel, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeivel kapcsolatos előzetes tájékoztatási kötelezettségét sem megfelelően teljesítette, mert elmulasztotta tájékoztatni az alperest arról, hogy a Ctv. 118/A. § (3) bekezdésének második fordulata alapján abban az esetben is mentesül a felelősség alól, ha azt bizonyítja, hogy részesedésének átruházása során jóhiszeműen, a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el. Ez a mulasztás az alperes perbeli jogainak jelentős sérelmét eredményezte.

Az alperes véleménye szerint téves és jogszabálysértő az ítélet azért is, mert a Ctv. 118/A. § (2) bekezdésére alapított igény vonatkozásában a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes visszaélt korlátozott tagi felelősségével, sajátjaként rendelkezett az adós társaság vagyonával. A felperes azonban ennek a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, az általa csatolt okirati bizonyítékok a kereseti tényállítások igazolására nem alkalmasak.

Ezzel szemben a meghallgatott tanúk vallomása egyértelműen azt támasztotta alá, hogy az alperes a bankszámláról felvett összegeket az adós társaság működésére fordította, annak tevékenységére használta fel. Az ítélet indokolásának ezzel ellentétes megállapítása iratellenes.

Az elsőfokú bíróság a rPp. 221. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségének sem tett eleget, mert ítélete indokolásából nem állapítható meg, hogy milyen bizonyítékok alapján találta megalapozottnak a keresetet.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte, lényegében helyes indokaira tekintettel.

Hangsúlyozta, az adós társaság kényszertörlését elrendelő, a keresetlevélhez F/3. szám alatt csatolt cégbírósági végzés azt is tartalmazza, hogy a kényszertörlési eljárás során a felperes 1.046.000 forint hitelezői igényt jelentett be, erre tekintettel perbeli legitimációja egyértelműen megállapítható. Az adós társaság kielégítetlen tartozásaiért való alperesi felelősség megállapítására irányuló keresetét nem a Ctv. 118/A. § (3) bekezdésének arra a fordulata alapította, hogy az üzletrészes átruházása során az alperes rosszhiszeműen járt el, a kereset elbírálása szempontjából ezért nincs jelentősége annak, hogy üzletrészes átruházásakor az alperes jóhiszemű vagy rosszhiszemű volt.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok és a tanúvallomások alapján

helytállóan állapította meg azt, hogy a számlákkal igazolt összeget meghaladóan az általa és ... által a perbeli időszakban az adós társaság bankszámlájáról felvett összegekkel az alperes részben sajátjaként rendelkezett, ezért korlátlanul felel az adós társaság felperessel szemben fennálló kielégítetlen tartozásáért.

A fellebbezés az alábbiak szerint megalapozott.

A perbeli esetben az, hogy az adós társaság ellen elrendelt kénysztörlési eljárásban a felperes 1.046.000 forint összegű, jogerős hatósági határozaton alapuló követelését a Ctv. 117. § (2) bekezdése szerint bejelentette, ily módon a Ctv. 118/C. § (1) és (2) bekezdései szerint a jelen per megindítására jogosult hitelezőnek minősül, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható volt. A perbeli követelés kénysztörlési eljárásban történt bejelentését a cégbíróság kénysztörlési eljárást befejező, az adós cég kénysztörlését elrendelő végzése, mint közokirat kétséget kizáróan bizonyítja.

Megalapozatlanul hivatkozott ezért az alperes a fellebbezésében a felperes perbeli legitimációjának, keresetőségi jogának hiányára.

A 2014. március 15-ig hatályban volt, azonban az adós társaságra, így tagjainak felelősségére irányadó 2006. évi IV. törvény (Gt.) 111. § (1) bekezdése értelmében a korlátozott felelősségű társaság tagja – törvényben meghatározott kivétellel – a társaság kötelezettségeiért, tartozásaiért nem felel, azokért a Gt. 2. § (3) bekezdése szerinti saját cégneve alatti elkülönült jogalanyiságából adódóan közvetlenül és kizárólagosan a társaság tartozik helyt állni.

A Ctv. 118/A. §-ának 2014. július 1-jétől hatályos rendelkezései a főszabálytól eltérő, a korlátozott felelősségű társaság tagjának egyébként a vagyoni hozzájárulása teljesítésére korlátozott felelősségét is áttörő kivételes szabályokat állapítanak meg. Az (1) bekezdés szerint, ha a korlátozott tagi felelősséggel működő céget a cégbíróság kénysztörlési eljárásban törölte a cégjegyzékből, a cég – a cég törlésének időpontjában a cégjegyzékbe bejegyzett – volt tagja korlátlanul felel a cég hitelezőjének kielégítetlen követelése erejéig, ha a tag a korlátozott felelősségével visszaélt. Több tag felelőssége egyetemleges. A (2) bekezdés értelmében a korlátozott tagi felelősséggel visszaélést megvalósító – azaz az (1) bekezdés szerinti korlátlan tagi felelősséget megalapozó – magatartásnak minősül az is, ha a tag sajátjaként rendelkezett a cég vagyonával.

A Ctv. 118/C. § (1) és (2) bekezdései értelmében a kénysztörlési eljárást követően törölt cég hitelezőinek kielégítetlen követeléseikért a korlátozott felelősségével visszaélt tag korlátlan felelősségének a megállapítása és e követelések megfizetésére kötelezése iránt a cég hitelezője a cég törlését elrendelő jogerős határozat Céglétrehozásában való közzétételét követő kilencven napos jogvesztő határidőn belül indíthat pert a tag ellen. A perindítási jogosultság (kereshetőségi jog) szempontjából az a személy minősül hitelezőnek, aki követelését a kénysztörlési eljárásban a Ctv. 117. § (2) bekezdése szerint bejelentette és követelése jogerős és végrehajtható bírósági, hatósági határozaton, más végrehajtható okiraton alapul vagy nem vitatott vagy elismert, pénz- vagy pénzben kifejezett vagyoni követelés.

Arra a Ctv. nem ad eligazítást, hogy milyen tagi magatartás valósít meg a cég vagyonával sajátjakénti rendelkezést. A gazdasági társaság jogutód nélküli megszűnése esetén a társaság vagyonával sajátjaként rendelkezést ugyancsak a korlátozott felelősséggel visszaélésnek, a tag korlátlan felelősségét megalapozó magatartásnak minősítő Gt. 50. § (1) és (2) bekezdései alkalmazása körében kialakult bírói gyakorlat szerint ilyen magatartásnak az minősül, ha a tag a társaság vagyonát (a társaság bankszámlájáról felvett pénzt) szándékosan vagy súlyos

gondatlansággal annak rendeltetésével ellentétesen a társaság üzletszerű gazdasági tevékenysége körén kívül eső célra használja fel (Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.408/2015/4-II.; Kúria Pfv.VII.20.755/2017/7.).

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint ebből a Ctv. 118/A. § (1) és (2) bekezdései alkalmazását illetően is az a következtetés vonható le, hogy a korlátozott felelősségű társaság tagja akkor valósít meg a cég vagyonával sajátjakénti rendelkezésnek minősülő, korlátlan felelősségét megalapozó magatartást, ha megállapítható, hogy a cég vagyonát (a bankszámlájáról felvett pénzt) saját céljaira, illetve a cég üzletszerű gazdasági tevékenysége körén kívül eső célra használta fel.

A per iratai alapján egyértelműen megállapítható, hogy a felperes módosított keresetét a Ctv. 118/A. § (1) és (2) bekezdéseiben meghatározott feltételek fennálltára alapította. Ebből következően nem tartozik a per eldöntése szempontjából releváns tények körébe az, hogy a felperes üzletrésze átruházásakor a Ctv. 118/A. § (3) bekezdése szerint egyébként ugyancsak a korlátlan tagi felelősséget megalapozó rosszhiszemű magatartást tanúsított, vagy jóhiszeműen és a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el. Ezen tények tekintetében ezért az elsőfokú bíróságot nem terhelte a rPp. 3. § (3) bekezdése szerinti előzetes tájékoztatási kötelezettség, így annak az a felperesi fellebbezésben előadottak szerinti megsértése sem volt megállapítható.

A rPp. 3. § (3) bekezdésének és 164. § (1) bekezdésének a bizonyítási kötelezettségre és a bizonyítási teherre vonatkozó általános szabályai értelmében a per eldöntéséhez szükséges tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el, és a bizonyítás sikertelenségének következményeit is ez a fél tartozik viselni.

A Ctv. 118/A. § (1) és (2) bekezdéseiben meghatározott feltételekre hivatkozással a kényszertörlési eljárásban törölt cég tagja korlátlan felelősségének megállapítására irányuló perek vonatkozásában a bizonyítási kötelezettségre és a bizonyítási teherre nézve a Ctv. nem tartalmaz a rPp. általános szabályaitól eltérő, a bizonyítási terhet megfordító rendelkezést. Így ezekben a perekben is a rPp. 3. § (3) bekezdésében, valamint 164. § (1) bekezdésében foglaltakat kell irányadónak tekinteni.

Mindebből következően a jelen perben a felperesnek kellett bizonyítania azt, hogy az alperes korlátozott tagi felelősségével visszaélve sajátjaként rendelkezett az adós társaság vagyonával, a társaság bankszámlájáról felvett összegekkel, amint arról egyebekben az elsőfokú bíróság a rPp. 3. § (3) bekezdése szerint előzetes tájékoztatási kötelezettségének eleget téve tájékoztatta a feleket.

A felperesnek az volt az álláspontja, hogy az adós társaság bankszámláját vezető pénzügyintézetől kapott tájékoztatás, a bankszámlakivonatok, az adós társaság 2013. évre vonatkozóan benyújtott áfa-bevallásai mint okirati bizonyítékok, illetve a 2013. és 2014. évekre vonatkozó társasági adóbevallás benyújtásának elmulasztása és az, hogy az alperes nem tudta bizonyítani a bankszámláról felvett összegek adós társaság tevékenységi körébe tartozó célra történt felhasználását, azt bizonyítják, hogy az alperes korlátozott tagi felelősségével visszaélve sajátjaként rendelkezett a társaság vagyonával. A felperes erre nézve további bizonyítékot nem jelölt meg, nem terjesztett elő és bizonyítási indítványa sem volt.

Az ítélet indokolásából megállapíthatóan az elsőfokú bíróság lényegében elfogadta a felperesi álláspontot, maga is úgy ítélte meg, hogy miután az alperes nem tudta bizonyítani azt, hogy a bankszámláról felvett összeg az adós társaság tevékenységi körébe tartozó célra került felhasználásra, megállapítható az alperes Ctv. 118/A. § (1) bekezdése szerinti felelőssége.

Ugyanakkor a korábban már kifejtettek szerint a jelen perben a felperesre hárult annak bizonyítása, hogy az alperes korlátozott tagi felelősségével visszaélve az adós társaság vagyonával sajátjaként

rendelkezett, azt saját céljaira, illetve a társaság gazdasági tevékenysége körén kívül eső célra használta fel.

A rendelkezésre álló adatok, bizonyítékok alapján azonban csak azt lehetett megállapítani, hogy az adós társaság bankszámlájáról – egyebekben a bankszámla feletti rendelkezésre jogosultként – az alperes mint ügyvezető és ... mint alkalmazott a perbeli időszakban összesen 72.305.000 forintot vett fel. Arra nézve, hogy ezt az összeget az alperes saját céljára, illetve a társaság gazdasági tevékenysége körén kívüli célra használta fel, és így az adós társaság vagyonával sajátjaként rendelkezett, a perben semmilyen bizonyíték nem állt rendelkezésre, a felperes erre vonatkozóan konkrét tényelőadást sem tett.

Tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor az alperes Ctv. 118/A. § (1) bekezdése szerinti felelősségét megállapíthatónak találta és a keresetnek helyt adó ítéletet hozott.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.

A Fővárosi Ítéltábla az eredményes alperesi fellebbezés következtében teljes mértékben pervesztes felperest a rPp. 239. §-a szerint alkalmazandó rPp. 78. § (1) bekezdés alapján kötelezte az alperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései alkalmazásával megállapított ügyvédi munkadíjból álló első- és másodfokú együttes perköltsége megfizetésére, míg a felperes 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja szerinti illetékmentessége folytán le nem rótt kereseti illeték, valamint az alperes részére engedélyezett személyes illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt jogorvoslati illeték állam általi viseléséről az Itv. 4. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2018. november 20.

. Kurucz Zsuzsánna s. k.
a tanács elnöke

. Felker László s. k.
előadó bíró

Levek Istvánné dr. s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:
Szigeti Krisztina
tisztviselő